

РЕШЕНИЕ

№ 7158

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6616** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба на началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - отдел Пътна полиция, чрез юрк. А.А., срещу Решение № 2406/23.05.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 15 състав, по НАХД № 3285/2023г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 21-4332-000498 от 19.01.2023 г., издадено от началник сектор СДВР-ОПП. С посоченото наказателно постановление, на основание чл. 183, ал. 6, вр. чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на М. И. Л. е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за отмяна на постановеното съдебно решение като неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, както и като необосновано и явно несправедливо. Касаторът счита, че НП е издадено при точно прилагане на закона, като е описано точно извършеното нарушение и цифровата квалификация отговаря изцяло на фактическата обстановка. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът – М. И. Л., редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв.В., който оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, както и за постановяване на решение, с което да бъде оставено в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно. Представя и писмени бележки, в които твърди, че мястото на извършване на нарушението е описано непълно и неточно, предвид наличието на кръстовище, образувано с първото и с второто платно на бул.С. във въпросния пътен участък, при което и на кръстовището, образувано с първото платно на бул.С. и ул.К. С., така и при второто платно на бул.С. има наличието на светофар. С оглед на този факт е неясно при червена светлина на кой светофар се твърди, че е преминал доверителя му. Поддържа, че след навлизане в кръстовището, образувано с първото платно на бул.С., по посоката на движение на водача е преминала линейка, която е пропусната от него и след това е възможно да се е променил разрешаващия преминаване сигнал на светофара, но доверителя му е имал задължението да излезе ош кръстовището максимално бързо, без да създава опасност за движението.

Представителят на Софийска градска прокуратура-прокурор Д., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба, а решението на СРС счита за правилно и законосъобразно.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 09.01.2023 г., около 04:11ч. М. И. Л. управлявал личния си товарен автомобил марка „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. На посоченото място и на кръстовището, образувано с [улица], Л. навлязъл и преминал на червен сигнал на светофара при работеща в нормален режим светофарна уредба. Действията на Л. са възприети от полицейските служители М. В. И. и Р. Н. П., които непосредствено след това спрели за проверка управлението от Л. товарен автомобил и установили самоличността на водача.

При така установените факти свидетелят М. В. И. заемащ длъжността „младши автоконтрольор“ при ОПП - СДВР преценил, че е извършено административно нарушение, поради което съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 793426/09.01.2023 г. срещу М. И. Л., като квалифицирал нарушението по чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДвП.

Акта е съставен в присъствието на М. И. Л. и на Р. Н. П., който присъствал при установяване на нарушението. Актът е подписан от актосъставителя и свидетеля на нарушението П., след което бил връчен лично на Л. за запознаване. Последният го подписал, като заявил, че има възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН постъпили конкретни писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН, на 19.01.2023 г. от началник Сектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, е издадено обжалваното наказателно постановление № 23-4332-000498/19.01.2023 г., с което на М. Л. на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 183, ал. 6, вр. чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП).

Препис от НП бил връчен на 03.02.2023 г. лично на М. Л., който в посочения в закона срок депозирал жалба срещу същото.

Съставът на СРС е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП, са съставени

от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от представените писмени доказателства за назначаване, съответно оправомощаване на актосъставителя и наказващия орган. Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до опорочаване на административнонаказателно производство, респективно налагащи отмяна на атакуваното наказателно постановление на формално основание. Въззивният съд е приел, че нормата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП е бланкетна, доколкото не сочи при конкретен светлинен сигнал, какви са задълженията на водачите и като не е посочил конкретната норма, въвеждаща задължение за водачите на ППС да не преминават на червен сигнал на светофарната уредба, административно-наказващия орган не е изпълнил задължението си да посочи точната правна норма, която е била нарушена, в нарушение на чл. 57, т. 6 от ЗАНН.

Административен съд - София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира касационната жалба за основателна, отчасти по различни от развитите в нея съображения.

На първо място, съдът споделя доводите в касационната жалба свързани с начина на описание на нарушението, което е достатъчно ясно и не води до съмнения, кое свое задължение като водач на МПС не е изпълнил ответника по касация. Цитираните от въззивния съд разпоредби на ППЗДвП поясняват вида и значението на сигналите на светофарите, като в конкретния случай, при доводите за нарушение, свързано с несъобразяване с червен светлинен сигнал на светофара, същите са неотнормирани

На следващо място, касационният състав намира, че въззивната инстанция е постановила решението си при неизяснена в пълнота фактическа обстановка, без да събере относимите по делото доказателства, както и да изследва всички факти и обстоятелства от значение за спора.

Независимо, че още във възражението срещу акта за установяване на административно нарушение, а и в жалбата срещу наказателното постановление, водача М. Л. е твърдял, че непосредствено след навлизането му в кръстовището с бул.С., в същото кръстовище, перпендикулярно на посоката му на движение, е преминала линейка с включен светлинен и звуков сигнал, която той пропуснал и поради това, за да освободи кръстовището, е възможно да го е направил на червена светлина на светофара, факта на преминаването на линейка през кръстовището е останал неизяснен. Въпроси за изясняването му не са задавани, както от адв.В., като защитник на жалбоподателя, така и от съда. Нещо повече – при отговорите на св.И. (актосъставител), че си спомня ясно за случая и на въпросното кръстовище „светофарната уредба е сложна“, на свидетеля не са задавани въпроси къде в района на кръговото кръстовище точно са били спрели с колегата му с полицейския автомобил – преди кръстовището, вътре в самото кръстовище или след него в посоката на движение на нарушителя. Изясняването на местоположението на актосъставителя и свидетеля на нарушението е важно, за да се проверят възприятията им относно сигнала на светофара и възможността да го възприемат. Очевидно е, че при определена позиция в самото кръстовище, между двете светофарни уредби, през които следва да е преминал водача Л., те могат да възприемат светлинния сигнал само на следващия / втори по ред светофар – този при излизане от кръстовището. Неизяснен е останал и въпроса със светлинния сигнал на кой от двата светофара, през които твърди, че е преминал водача, същия не се е съобразил – отново с оглед

заявеното от св.И. за сложността на светофарната уредба в кръговото кръстовище, а и с оглед на изводите в оспореното въззивно решение, че нарушението не е описано по начин, даващ възможност на нарушителя да разбере какво нарушение му е вменено да е извършил.

Не е изяснен и режима на действие на двата светофара – едновременно ли са регулирани светлинните им сигнали по посоката на движение на водача Л. или последователно. Това е съществено за проверка на позицията на водача, свързана с възможността междуременно да се е променил светлинния сигнал на светофара при пропускането на движещата се линейка, който междуременно се е включил, както и с оглед начина, по който е посочено нарушението в АУАН и в НП, водещо до извод, че водача е бил в нарушение при навлизането и преминаването през кръстовището („приближава, навлиза и преминава на червен забранителен сигнал ...“), т.е. и при двата светофара.

За изясняването на тези обстоятелства, съдът, при задължението си произтичащо от разпоредбата на чл.13, чл.14 и чл.18 от НПК, е следвало да събере писмени доказателства за организацията на движението и за действието на светофарната уредба, вида и броя на светофарите и местоположението им в посоченото място на извършване на нарушението и към датата на извършването му, ведно със съответната схема, както и гласни доказателства, чрез разпит и на свидетеля на нарушението, вписан в АУАН. Изясняването на горепосочените обстоятелства е от съществено значение за преценката за осъществен състав на нарушението.

Касационният състав споделя развитите в касационната жалба доводи за доказателствената сила на актовете за нарушения по ЗДвП, съобразно чл.189 ал.2 от същия закон, но същите, в конкретния случай, при посочената по-горе неизясненост на фактичката обстановка на извършване на нарушението, обосновават събирането и проверка и на други доказателства.

Предвид изложеното - допуснато е съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК с оглед игнориране на принципите на чл.13, чл.14 и чл. 18 от НПК и задължението на съда по чл.107 ал.2 от НПК, довели до постановяването на необоснован съдебен акт. В случая акта на въззивния съд не се основава и на задълбочена цялостна оценка на доказателствата по делото.

В конкретната хипотеза съдебното решение на СРС подлежи на касационен контрол по реда на АПК, като касационната инстанция следва да провери съдебния акт въз основа на фактите, приети за установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение - чл.220 АПК. Неизясняването на фактите по спора в пълнота, а оттам и непълнотата на мотивите на въззивния съд по посочените въпроси препятства касационната инстанция да осъществи контрол за правилност на съдебното решение, съставлява съществено нарушение на процесуалните правила - касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК вр. ал.3, т.1 от същия кодекс - нарушението е довело до ограничаване на процесуалните права на страна, което налага отмяната на съдебното решение.

Предвид забраната за нови фактически установявания по чл.220 АПК от касационната инстанция, след отмяна на решението делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който да изпълни задължението си да събере и обсъди по отделно и в тяхната съвкупност релевантните доказателства, установяваните с тях факти и относимостта им към съставомерността на вмененото нарушение, да извърши дължимия правен анализ и да мотивира произнасянето си по

същество, като събере относимите доказателства, съобразно мотивите на настоящото решение.

По претенцията за разноси на касатора, следва да се произнесе въззивния съд, при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, изр.1 предл. 2 и чл. 222, ал.2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2406/23.05.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15 състав, по НАХД № 3285/2023г.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд за ново разглеждане от друг съдебен състав, който следва да се произнесе при спазване на дадените задължителни указания в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.